

[Per Hækkerup.]

om, at hvis den høje regering var kommet til det udenrigspolitiske nævn og havde redegjort for de opnåede forhandlingsresultater i London og de senere forhandlingsresultater i Sverige og derefter ikke havde kunnet tilkendegive over for nævnet, hvad regeringen anbefalede, så ville det første krav, der havde lydt fra oppositionens side, have været dette: må vi få at vide, hvad regeringen mener. Jeg synes, at ikke blot oppositionen og erhvervene, men også offentligheden i al almindelighed har et rimeligt krav på, når forhandlingsresultaterne ligger på bordet, at få at vide, hvorledes regeringen bedømmer dem, og hvad regeringen i det givne tilfælde vil anbefale at Danmark skal gøre. Derfor mener jeg ikke, man med rette kan bebrejde regeringen, at den har taget standpunkt.

Jeg har bemærket, at disse bebrejdelser mod regeringen af og til kan antage en lidt voldsom form. Hvis jeg må have lov til at bringe et enkelt citat, vil jeg gerne henvise til en tale, som det ærede medlem hr. Henry Christensen holdt forleden dag i Nordsjælland. I denne tale sagde det ærede medlem bl. a. ifølge Frederiksborg Amts Avis den 13. juli:

„Regeringens beslutning om at gå ind i de syv er det mest enestående tilfælde af regeringsenevælde i vort lands historie.“

Det ville have glædet salig Estrup at læse en venstremands vurdering af hans regeringsregerings handlinger og den nuværende regerings regerings handlinger! Jeg synes nok, man er kommet ud på det propagandistiske overdrev, når man går så vidt, og jeg synes som sagt, at bebrejdelsen mod regeringen er fejlagtig. Jeg ville have kunnet forstå, hvis oppositionen, såfremt regeringen ikke havde tilkendegivet sit standpunkt, havde sagt, at det er ikke forsvarligt, at en regering kommer til folketinget uden at have nogen politik i et så livsvigtigt spørgsmål som dette. Tilsvarende mener jeg, at det heller ikke er forsvarligt, hvis det skulle vise sig, at oppositionen kommer til folketinget uden at have nogen politik i dette livsvigtige spørgsmål.

Med disse bemærkninger vil jeg igen takke for redegørelsen og give tilslutning til redegørelsens konklusion.

Per Federspiel: Det ville være en overdrivelse at sige, at den højtærede udenrigsministers redegørelse til tinget i går indeholdt nogen egentlig varm anbefaling af det lille frihandelsområde. Under de foreliggende omstændigheder mente ministeren, at vi var bedst tjent med, at Danmark tilslutter sig det ydre frihandelsområde.

For blot en måned siden så regeringens medlemmer — jeg sigter her ikke mindst til den højtærede statsministers udtalelser til pressen i London — med den største skepsis på det initiativ, der i hvert fald officielt var taget fra svensk side til dannelsen af det ydre frihandelsområde. Nu, én måned senere, står vi over for en fuldbyrdet kendsgerning med regeringens beslutning om at tilslutte sig de syv. Om få dage skal der efter planen træffes principiel beslutning i Saltsjöbaden, og herefter er der ingen vej tilbage.

Jeg tror ikke, at nogen kan føle sig virkelig beroliget ved, at det nu fra regeringens side fremhæves, at det, det her drejer sig om, er noget foreløbigt, og at dette nye frihandelsområde ikke er et mål i sig selv, men et skridt henimod den brede europæiske samling, der jo brød sammen under forhandlingerne i slutningen af sidste år.

Det er naturligvis rigtigt, at der, ikke mindst takket være den danske regerings bestræbelser, blev indføjet nogle ord i den endelige beretning fra embedsmændenes møde i Stockholm om, at hovedformålet med denne nye sammenslutning skulle være at lette snarlige forhandlinger med det europæiske økonomiske fællesskab, d. v. s. de seks, og med de andre medlemmer af OEEC, hvilket vil sige de fire: Irland, Island, Grækenland og Tyrkiet, som man af grunde, det er vanskeligt at få øje på, har ladet ude af betragtning, al den stund man har taget det lige så fattige Portugal med.

Men én ting er de gode hensigter, noget andet er de politiske realiteter. Her må man erindre, at der hverken fra svensk eller schweizisk side — og det var vel disse to lande, der tog det første initiativ — blev lagt noget som helst skjul på, at man med dette lille frihandelsområde tilsigtede modforanstaltninger over for den forskels-